

[Einer-Jensen.]

Aar i Henhold til Kassevedtægterne kan oppebære den Understøttelse, de har Ret til, uanset om de har oppebaaret den her foreslaaede Understøttelse.

Ifølge det Lovforslag, der blev forelagt sidste Aar, og som var nogenlunde ligegyldende med dette Forslag, skulde Kommunerne deltage i Udgifterne. Efter dette Lovforslag skal Kommunerne ikke deltage i Udgifterne, idet Staten, som jeg nævnte før, bærer de 5,2 Mill. Kr. og Arbejdsløshedskasserne 1,4 Mill. Kr.; det vil altsaa sige en direkte Hjælp til Kommunerne, ved at Staten overtager de $\frac{3}{4}$ af Udgifterne ved denne Lov.

Ogsaa under Hensyn til den Dispensationsret, Kasserne kan faa med Hensyn til 10 Maaneders-Bestemmelsen, har der i det forløbne Aar ved Kasserens Hjælp været ydet Kommunerne betydelige Lettelser. Der er 46 Arbejdsløshedskasser, der har haft Dispensation fra 10 Maaneders-Bestemmelsen; deraf har 27 Kasser haft det hele Aaret, 8 Kasser under 3 Maaneder og 11 Kasser over 3 Maaneder indtil 1 Aar.

Hvis man ser paa den Understøttelse, som Arbejdsløshedskasserne har udbetalt i Aaret 1933—34, vil man se, at Dispensationen fra 10 Maaneders-Bestemmelsen har betydet en øget Udgift for Arbejdsløshedskasserne. Til Trods for at der har været færre arbejdsløse, er der i 1934—35 udbetalt mere i Understøttelse end i 1933—34. Det ses ogsaa deraf, at de saakaldte Frikontingenter, Kontingenter, der ydes Medlemmer, som har opbrugt al Understøttelse gennem Kasserne, i 1933—34 var over 1 Mill. Kr., medens det i 1934—35 kun har andraget 668 000 Kr. Deraf vil man se, at Bestemmelsen om Dispensation har betydet, at et betydeligt Antal Medlemmer ikke har opbrugt deres Understøttelse og derved heller ikke har haft Adgang til Frikontingenter. Det har ogsaa betydet, at der ikke er sket nogen Lettelse i de Kontingenter, som Arbejdsløshedskassernes Medlemmer har maattet betale i Bidrag i de forløbne Regnskabsaar, det vil sige i 1933—34 og 1934—35, for hvert Aar ca. 36 Mill. Kr. Det forekommer mig at være saa store Beløb, der her ydes af Arbejderne selv, at der er rimelig Grund til at komme Arbejdsløshedskassernes Medlemmer, der her i høj Grad paatager sig Selvforsikringsbyrden i den ekstraordinære Situation, vi befinder os i, til Hjælp med en ekstraordinær Lovgivning.

Hvis man ser paa det Antal Understøttelsesdage, der har været i 1933—34 og

1934—35, var det i det førstnævnte Aar gennem Arbejdsløshedskasserne 10 273 000 Dage og gennem Fortsættelseskasserne 4 100 000 Dage, medens det i 1934—35 til Trods for det mindre Antal arbejdsløse har været 10 760 000 Dage i Arbejdsløshedskasserne og ca. 4 000 000 Dage i Fortsættelseskasserne. Der har pr. Medlem i 1933—34 været 99 ledige Dage og i 1934—35 64 ledige Dage. Antallet af vedtægtsmæssigt understøttede Dage er steget med 2,5 pCt., medens Antallet af ledige Dage er faldet med 14 pCt. Dette, at Antallet af vedtægtsmæssigt understøttede Dage er steget, er en Følge af de Dispensationer, Kasserne har søgt vedrørende 10 Maaneders-Bestemmelserne. Efter en Opførelse pr. 1. Oktober fra Arbejdsdirektoratet vedrørende Medlemmer, der er faldet for 26 og 39 Ugers-Bestemmelsen, findes der pr. 1. Oktober 4 600 arbejdsløse, der er uden Ret til Understøttelse som Følge af de nævnte Bestemmelser. Arbejdsløshedskasserne havde pr. 31. Marts 1935 390 000 Medlemmer; det vil sige, at det er kun godt 1 pCt. af Arbejdsløshedskassernes Medlemmer, der er faldet for disse Bestemmelser.

Det forekommer mig, at den megen Tale om, at de langvarigt arbejdsløse ikke er regelmæssigt arbejdssøgende, modbevises ved disse Tal, naar kun et saa ringe Antal som ca. 1 pCt. er faldet for disse Bestemmelser i Loven. Jeg kan som yderligere Bevis for, at Talen om, at Folk ikke har Arbejdsmodet i Behold, ikke har noget paa sig, henvise til de mindre Udgifter, der har været i Fortsættelseskasserne, og Nedgangen i Tildeling af Frikontingenter. Begge Dele er jo møntet paa de Medlemmer, der i længere Perioder er arbejdsløse, og paa begge disse Omraader er der en mindre Udgift i 1934—35 end i 1933—34. Jeg tror derfor, man maa erkende, at al denne Tale om, at der blandt det store Antal arbejdsløse, vi har, findes mange, der har tabt Arbejdsmodet, ganske modbevises ved de Oplysninger, jeg her har givet.

Ved det Offer, Kasserne og deres Medlemmer har bragt ved at søge Dispensationer vedrørende 10 Maaneders-Bestemmelsen, hvilket har betydet en øget Udgift for Arbejdsløshedskasserne, har man aflastet Kommunerne for Udgifter til social Forsorg. Dette Forslag er en Haandsrækning til de arbejdsløse og til Medlemmer af Arbejdsløshedskasserne, en Haandsrækning til alle understøttede, som jeg synes, de har rimeligt Krav paa, ikke mindst under Hensyn til de Ofre, de selv har bragt, for at der kan udbetales Understøttelse i en Periode, hvor Arbejdsløshedskassemedlem-